

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ กล่าวคือ จำนวนผู้ต้องขังทั่วประเทศมีจำนวนทั้งสิ้น 307,924 คน แบ่งเป็นผู้ต้องขังชายจำนวน 262,722 คน และผู้ต้องขังหญิงจำนวน 45,202 คน¹ ซึ่งเท่ากับว่ามีผู้ต้องขังเกินความจุของเรือนจำที่จะรองรับได้อยู่ถึง 198,369คน² นอกจากนี้ยังพบว่าสถิติผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำเพิ่มจำนวนขึ้นในทุกปี³ ทั้งนี้เพราะสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการบังคับโทษจำคุกในเรือนจำไม่สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษได้เท่าที่ควร

วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุกนั้นก็เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคมและมุ่งหมายที่จะบำบัดฟื้นฟูปรับเปลี่ยนทัศนคติ และแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด ซึ่งมีสาระสำคัญคือ เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถดำรงชีวิตในอนาคตได้ โดยปราศจากการกลับมากระทำความผิดอีก และมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น โดยยึดหลักการที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมคุณค่าในตัวบุคคล ไม่ว่าจะเป็นด้านความสามารถ ด้านความคิดของแต่ละบุคคลเพื่อชดเชยให้กับจุดด้อยหรือข้อบกพร่องของบุคคลนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นหลักการที่สำคัญอันเป็นองค์ประกอบที่จะทำให้การบังคับโทษจำคุกมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น จะต้องประกอบด้วยหลักการสำคัญ 2 ประการ ได้แก่ หลักการควบคุมที่มุ่งจำกัดเสรีภาพเพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษารวมถึงคุ้มครอง

¹ สถิติผู้ต้องขังราชทัณฑ์ทั่วประเทศ สืบค้น ณ วันที่ 1 กรกฎาคม 2557 สืบค้น 10 กรกฎาคม 2557, จาก <http://www.correct.go.th/correct2009/stat.html>.

² เรือนจำทั่วประเทศสามารถรองรับผู้ต้องขังได้ทั้งสิ้น 109,555 คน แบ่งเป็น ชาย 94,240 คน และหญิง 15,315 คน (คำนวณจากพื้นที่นอนทั้งหมดด้วยพื้นที่นอนมาตรฐานขั้นต่ำของกรมราชทัณฑ์ 2.25 ตารางเมตร) อ้างถึงใน ชานินทร์ กรีวิเชียร, 2554, กรกฎาคม-ธันวาคม, นักโทษไทยเป็นนักโทษที่มีความสุขที่สุดในโลกจริงหรือ?, *วารสารคุณพาท*, 58(1), น.35.

³ จาก รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบและกระบวนการพัฒนาพฤตินิสัยด้านการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังของกรมราชทัณฑ์ (น.1), โดย กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์, 2555, นนทบุรี:กรมราชทัณฑ์.

บุคคลในสังคมให้ปลอดภัยจากอันตรายที่เกิดจากการกระทำ ความผิด และหลักการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด โดยมุ่งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้กระทำความผิด ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการและจุดมุ่งหมายของการบังคับโทษ

การนำบุคคลมาขังไว้ในสถานที่คุมขัง เช่น ในเรือนจำก็เพื่อเป็นการลงโทษและป้องกันสังคมให้ปลอดภัยในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่บุคคลนั้นถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลดังกล่าวได้รับการปล่อยตัวภายหลังจากที่ครบกำหนดเวลาถูกคุมขังแล้ว บุคคลนั้นก็มักจะกลับเข้ามาอยู่ในสังคมร่วมกับพลเมืองทั่วไปตามปกติ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันบุคคลดังกล่าวมิให้กลับไปกระทำความผิดซ้ำอันเป็นอันตรายต่อคนในสังคม จึงจำเป็นต้องหาสาเหตุของการกระทำความผิดของบุคคลนั้นและหาวิธีการแก้ไขอบรมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้นั้นภายในเวลาที่ถูกคุมขัง

การให้ผู้ต้องขังทำงานหรือฝึกอาชีพ ถือเป็นวิธีปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามวัตถุประสงค์การบังคับโทษเพื่อการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการลงโทษผู้ต้องขัง ซึ่งการให้ผู้ต้องขังได้มีโอกาสฝึกอาชีพและทำงานในระหว่างที่ต้องขังอยู่ในเรือนจำจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขังโดยตรง เพราะการต้องถูกคุมขังย่อมเป็นการแยกผู้ต้องขังออกจากสังคมปกติอยู่แล้ว การอยู่ในเรือนจำเป็นระยะเวลาานาน ๆ จะส่งผลให้ผู้ต้องขังเกิดความเครียดขึ้น เนื่องด้วยจากสภาพความเป็นอยู่ภายในเรือนจำที่แออัด และเป็นสังคมแคบ ๆ ที่มีแต่เหล่าผู้กระทำความผิดมาอยู่รวมกัน การเกิดการทะเลาะวิวาท หรือการเรียนรู้พฤติกรรมชั่วร้ายจากการอาชญากรมืออาชีพ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ และเป็นปัญหาเดิม ๆ ที่เกิดขึ้นมานานอันเป็นอุปสรรคสำคัญในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาดังกล่าว จึงมีความจำเป็นที่ต้องหันเหผู้ต้องขังเหล่านี้ให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีโดยจัดให้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีพแทนการหาช่องทางดำรงชีพด้วยวิธีผิดกฎหมาย ซึ่งการฝึกอบรม การฝึกอาชีพ และการมอบหมายงานให้ผู้ต้องขังรับผิดชอบ จะเป็นการใช้เวลาว่างจากการคุมขังให้เป็นประโยชน์และเป็นการฝึกให้ผู้ต้องขังได้มีความรู้ มีความสามารถรวมถึงมีวิชาชีพติดตัว เพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตภายหลังจากการปล่อยตัวไปแล้ว

ผู้เขียนจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการให้ผู้ต้องขังฝึกอบรม ฝึกอาชีพ และการทำงานในระหว่างที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ซึ่งจะเป็นการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ต้องขังได้ตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ หากในระหว่างบังคับโทษผู้ต้องขังได้รับการฝึกอบรมที่ดี เมื่อพ้นโทษออกมาแล้ว ผู้ต้องขังนั้นก็สามารถที่จะนำความรู้ความสามารถที่ได้รับจากการฝึกฝนภายในเรือนจำออกมาใช้ประโยชน์ หรือยึดเป็นอาชีพหลักได้ โดยไม่ต้องกลับไปกระทำความผิดที่ผิดกฎหมาย

อีก และยังมีความภาคภูมิใจในความรู้ความสามารถและเห็นคุณค่าของตนเอง มากกว่าการกลับเข้าสู่แหล่งอบายมุขหรือสิ่งผิดกฎหมาย

จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่า ตามมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ในเรื่องการทำงานของผู้ต้องขังนั้นจะให้ความสำคัญในลักษณะงานที่ทางเรือนจำจัดให้ผู้ต้องขังทำ ว่าควรให้มีสภาพเหมือนกับการทำงานในสังคมภายนอกเรือนจำมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ต้องขังให้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ตามปกติภายหลังพ้นโทษและผลประโยชน์ที่ผู้ต้องขังจะพึงได้รับจากการทำงานในเรือนจำจะต้องถือเป็นเรื่องที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าการที่เรือนจำจะแสวงหาผลกำไรจากงานที่ผู้ต้องขังทำ

สำหรับในต่างประเทศ เช่น ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี การให้ผู้ต้องขังทำงานและการฝึกวิชาชีพถือว่าเป็นหัวใจหลักของกระบวนการบังคับโทษทางอาญา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่สามารถทำให้ผู้ต้องขังกลับคืนสู่สังคมและดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นปกติอยู่ร่วมกับบุคคลทั่วไปในสังคมได้ อันเป็นภารกิจหลักของการบังคับโทษ การทำงานของผู้ต้องขังนั้นจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ต้องขังได้รับการฝึกอาชีพอันจะสามารถยึดประกอบเป็นอาชีพหลักภายหลังจากการปล่อยตัวได้ โดยผู้ต้องขังมีหน้าที่ต้องทำงาน ทำกิจกรรมบำบัดด้วยการทำงาน หรือทำกิจกรรมอื่นที่ได้รับมอบหมาย โดยการทำงานจะแยกตามความรู้ ความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้ต้องขังเป็นเกณฑ์ รวมถึงเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังมีสิทธิเลือกทำงาน ฝึกวิชาชีพ หรือการอบรมอาชีพเพิ่มเติม นอกเรือนจำได้อย่างอิสระอีกด้วย ส่วนในเรื่องค่าตอบแทนจากการทำงานผู้ต้องขังที่ทำงานพึงมีสิทธิที่ได้รับค่าตอบแทนตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

ส่วนประเทศญี่ปุ่น การให้ผู้ต้องขังทำงานถือว่าเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง โดยมีการจัดระบบอุตสาหกรรมในเรือนจำ มีการฝึกวิชาชีพและการให้ทำงาน ซึ่งเป็นจุดเด่นของงานราชทัณฑ์ญี่ปุ่นและถือเป็นมาตรการที่สำคัญในการปฏิบัติการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง โดยเล็งเห็นว่าการทำงานหนักจะช่วยให้ผู้ต้องขังมีจิตใจที่รักษาระเบียบวินัย ได้รับความรู้และทักษะในด้านวิชาชีพที่เป็นประโยชน์ ถ้าไรที่ได้จากการทำงานจะตกเป็นของรัฐ ส่วนผู้ต้องขังจะได้รับเป็นเงินรางวัลตอบแทน โดยไม่มีค่าจ้าง ซึ่งลักษณะการทำงานดังกล่าวจะมีระบบการทำงาน เวลาทำงาน การจ่ายเงินรางวัลตอบแทนการทำงานให้แก่ผู้ต้องขังไว้อย่างชัดเจน สำหรับการจัดระบบอุตสาหกรรมในเรือนจำหรือการจัดระบบโรงงานอุตสาหกรรมจะเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในเรือนจำ ซึ่งมีส่วนช่วยในการรับตัวผู้ต้องขังที่มีความชำนาญเข้าทำงานต่อไปในโรงงานอุตสาหกรรมนั่นเองภายหลังที่พ้นโทษแล้วในส่วนการฝึกวิชาชีพให้แก่ผู้ต้องขังนอกจากจะทำให้ผู้ต้องขังมีความรู้และทักษะเกี่ยวกับวิชาชีพแล้ว ผู้ต้องขังยังจะได้รับใบประกาศนียบัตรหรือใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเมื่อสำเร็จตามหลักสูตรด้วย สำหรับการงาน

ภายนอกเรือนจำจะเน้นการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีทั้งรัฐเป็นผู้ดำเนินการ และภาคเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้ต้องขังได้รับการยอมรับจากชุมชน และสามารถเข้าสู่สังคมได้อีกครั้ง

ในประเทศอังกฤษ จะมีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการจ้างงานในเรือนจำโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเป็นหลักที่สำคัญ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือและสงเคราะห์ผู้ต้องขังให้มีรายได้ อีกทั้งเพื่อเป็นการปรับปรุงพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เพื่อให้กลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติ การทำงานหรือฝึกวิชาชีพของผู้ต้องขัง มีทั้งในระบบอุตสาหกรรมและทำงานภาคเกษตรกรรม นอกจากนี้ยังมีการทำงานภายนอกเรือนจำซึ่งผู้ต้องขังบางส่วนจะได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวโดยมีใบอนุญาตชั่วคราว (Release on Temporary Licence) จากเรือนจำเพื่อรับรองการทำงานภายนอกเรือนจำอีกด้วย

ส่วนการให้ผู้ต้องขังทำงานหรือฝึกวิชาชีพในประเทศไทยนั้น เป็นหนึ่งในภารกิจที่กรมราชทัณฑ์มุ่งเน้นให้เรือนจำฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังเพื่อให้ผู้ต้องขังมีวิชาชีพติดตัวนำไปประกอบอาชีพได้ภายหลังพ้นโทษ ซึ่งจะได้ไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำ แต่ด้วยสถานการณ์จริงที่เรือนจำทั่วประเทศประสบภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำ และการมีอัตรากำลังข้าราชการกรมราชทัณฑ์ที่ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนผู้ต้องขัง รวมถึงการมีงบประมาณที่จำกัด ฯลฯ ย่อมส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการควบคุมและแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง โดยเฉพาะงานด้านการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังที่ต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่มีความเชี่ยวชาญ งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ในการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขัง ฯลฯ ทำให้พบว่า การฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังยังมีข้อจำกัด และยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร และยังพบอีกว่าการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังที่ผ่านมาส่วนใหญ่มุ่งเน้นการสร้างรายได้ให้กับเรือนจำ ไม่ได้เน้นการพัฒนาผู้ต้องขังให้วิชาชีพที่มีคุณภาพและมีคุณภาพชีวิตที่ดี ผู้ต้องขังจึงขาดความรู้ ความชำนาญและทักษะไม่สามารถนำไปประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษได้ ทำให้ผู้พ้นโทษส่วนหนึ่งหวนกลับมากระทำผิดซ้ำ⁴ อีกทั้งในงานอุตสาหกรรมและงานกิจกรรมเรือนจำจะเป็นผู้ดำเนินการเองบางส่วน และอีกบางส่วนก็เป็นงานรับจ้างเอกชน โดยอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานเรือนจำ สำหรับค่าจ้างของผู้ต้องขังจะถูกกว่าค่าจ้างของบุคคลภายนอก ด้วยปัญหาเหล่านี้จึงส่งผลให้งานราชทัณฑ์ของไทยปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังได้เพียงบางส่วน⁵

⁴ แหล่งเดิม.

⁵ จาก กฎหมายบังคับ โทษในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก (น.385-386), โดย ธาณี วรภัทร์, 2552, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ทั้งที่วัตถุประสงค์แท้จริงของการลงโทษก็เพื่อให้ผู้ต้องขังได้ทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ และขณะเดียวกันก็เป็นการให้ผู้ต้องใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับการฝึกอาชีพ ความรู้ ความสามารถ และพัฒนาพฤตินิสัยเพื่อให้สามารถกลับออกไปสู่สังคมภายนอกได้อย่างปกติและหาเลี้ยงชีพได้โดยสุจริต แต่กลับพบว่าในความเป็นจริงแล้ว การให้ผู้ต้องขังทำงานหรือฝึกวิชาชีพยังไม่ก่อให้เกิดผู้ต้องขังมีทักษะ ความชำนาญ ในด้านการประกอบอาชีพ อีกทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ผู้ต้องขังได้รับยังไม่มีความเป็นธรรมเท่าที่ควรซึ่งเป็นปัญหาที่ควรจะได้รับการแก้ไขโดยเร็ว

ทั้งนี้ตามหลักสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังและตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นั้น ผู้ต้องขังเป็นปัจเจกชนซึ่งต้องได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับบุคคลทุกคนในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน การที่ผู้ต้องขังต้องถูกแยกตัวออกไปจากสังคมก็เพียงเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนไหวร่างกาย ด้วยเหตุผลบางประการอันเนื่องมาจากการกระทำความผิด แต่ย่อมไม่สูญสิ้นไปซึ่งสิทธิในความเป็นมนุษย์ และชอบที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปในสังคม ดังนั้น การให้ผู้ต้องขังทำงานในลักษณะที่เป็นอยู่ในเรือนจำในปัจจุบัน ผู้เขียนเห็นว่า การทำงานของผู้ต้องขังของไทยยังไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษทางอาญาและยังไม่มีผลสอดคล้องกับข้อกำหนดมาตรฐานกับขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อนักโทษ อีกทั้งผู้ต้องขังเองก็ไม่มีสิทธิเรียกร้องใด ๆ ให้ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากการทำงานของผู้ต้องขังกรณีดังกล่าวไม่อยู่ภายใต้กฎหมายแรงงาน แต่เป็นเพียงการทำงานที่เกิดจากการบังคับใช้แรงงานตามนโยบายของรัฐไม่ใช่เกิดจากสัญญาจ้างแรงงาน⁶

ด้วยเหตุนี้ จึงควรมีการศึกษาถึงสภาพการทำงานของผู้ต้องขังในปัจจุบัน รวมถึงกฎหมายที่บังคับใช้เกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขัง อาทิ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 กฎกระทรวงมหาดไทย และกฎหมายอื่น ๆ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการทำงานและการฝึกวิชาชีพแก่ผู้ต้องขังให้มีรูปแบบดียิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษได้อย่างแท้จริง และไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษ วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ จำคุก หลักการ แนวคิด และความเป็นมาในเรื่องที่เกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขัง
2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมาย กฎกระทรวง ระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขังในประเทศไทย

⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานที่ 2241/2525

3. เพื่อศึกษาหลักการอันเป็นหลักสากลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ต้องขังตลอดจนกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ต้องขัง เพื่อนำมาศึกษา วิเคราะห์ เปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

4. เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่อง หรือข้อจำกัดสิทธิต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขังในประเทศไทย และหาแนวทางในการพัฒนาการทำงานและการฝึกวิชาชีพแก่ผู้ต้องขังให้มีรูปแบบที่ดียิ่งขึ้น และต้องตามวัตถุประสงค์การลงโทษทางอาญาอย่างแท้จริง

1.3 สมมติฐานการศึกษา

การให้ผู้ต้องขังทำงานและการฝึกวิชาชีพ ส่วนใหญ่เป็นการใช้แรงงานผู้ต้องขังให้ทำงานในลักษณะงานที่ไม่เกิดความรู้และทักษะในการประกอบวิชาชีพต่อตัวผู้ต้องขังเท่าที่ควร รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ต้องขังได้มีการใช้บังคับมาเป็นเวลานาน โดยมิได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้เข้ากับสังคมปัจจุบัน ดังนั้นเพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการทำงานและฝึกวิชาชีพในระหว่างถูกคุมขังไปประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษได้ จึงจำเป็นต้องมีเรือนจำไว้สำหรับฝึกอาชีพ โดยเฉพาะ และต้องดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในเรื่องการทำงานของผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อนักโทษ รวมทั้งให้ทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

มุ่งเน้นศึกษาหลักกฎหมายและมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ต้องขัง โดยพิจารณาตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำคุกเป็นหลัก เพื่อให้การศึกษานี้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางอาญาอย่างแท้จริง โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายและมาตรการต่าง ๆ ที่แต่ละประเทศนำมาใช้ในการทำงานของผู้ต้องขัง ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์เช่นเดียวกับประเทศไทย ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น รวมถึงทำการศึกษาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์สากลในเรื่องการทำงานของผู้ต้องขัง

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ทำการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษ กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนกับสิทธิของผู้ต้องขัง กฎเกณฑ์

ระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษแห่งสหประชาชาติ กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องขัง กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศญี่ปุ่น และประเทศอังกฤษ รวมถึง บทความ วารสาร เอกสารรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ ตำราทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษจำคุก ตลอดจนแนวคิดและเหตุผลในเรื่องการทำงานของผู้ต้องขัง
2. เพื่อให้ทราบหลักกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และมาตรการต่าง ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขังในประเทศไทย
3. เพื่อให้ทราบถึงหลักสากล ตลอดจนกฎหมายและมาตรการของประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ต้องขัง เพื่อให้สามารถนำมาวิเคราะห์ เปรียบเทียบกับประเทศไทยได้
4. เพื่อให้ทราบถึงข้อบกพร่อง ข้อจำกัดสิทธิต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำงานของผู้ต้องขังในประเทศไทย ตลอดจนเสนอแนวทางหรือมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย และพัฒนาการทำงานของผู้ต้องขังไทยให้เป็นไปตามหลักการสากล และต้องตามวัตถุประสงค์การลงโทษทางอาญาอย่างแท้จริง